

På længere sigt giver senere tilbagetrækning det største bidrag til fremgang i beskæftigelsen, ca. 85.000 personer i 2025 og op mod 100.000 i 2040.

Samlet skønnes reformerne at betyde, at væsentligt færre mennesker vil modtage offentlig forsørgelse. Det ventes, at det samlede antal overførselsmodtagere vil kunne falde med ca. 145.000 personer i 2025 og ca. 200.000 i 2040 set i forhold til en situation uden reformer.

Initiativerne på tilbagetrækningsområdet sigter på at gøre velfærdssamfundet og den offentlige økonomi mere robust over for stigende levetid. I de sidste 10 år er levetiden for 60-årige steget med ca. 2 år. Regulering af aldersgrænserne i tilbagetrækningssystemet sikrer, at længere levetid og bedre helbred også medfører flere aktive år på arbejdsmarkedet.

Den foreslåede reform af tilbagetrækningssystemet styrker samlet set de offentlige finanser med knap 1½ pct. af BNP (målt i holdbarhedstermer).

Administrative konsekvenser

En implementering af forslagene til udmøntning af velfærdsaftalen skønnes at medføre engangsudgifter af et vist omfang til systemmæssige ændringer i de af SKAT's systemer, der har berøring med folkepensionsalderen eller efterlønsalderen. Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at konkretisere skønnet nærmere, idet den lange tidshorison, som forslagene opererer med, skaber for stor usikkerhed.

Virkningerne af de enkelte forslag

I afsnittet ovenfor er angivet de samlede virkninger af alle forslagene i velfærdsreformen, hvor der bl.a. er taget hensyn til, at en række af de enkelte forslag spiller sammen, ligesom der er indregnet effekterne af forventet ændret adfærd. Nedenfor beskrives de økonomiske konsekvenser for det offentlige af hvert enkelt forslag efter de sædvanlige retningslinier, hvor der ikke er indregnet adfærdseffekter, ligesom der heller ikke er indregnet effekter af evt. samspil mellem forslagene. Summen af de enkelte forslags effekter udgør således ikke velfærdsforligets samlede effekt. De økonomiske skøn, som er foretaget på de enkelte forslag, er forbundet med betydelig usikkerhed i kraft af, at der er tale om et langt tidsperspektiv, omfattende ændringer og ændringer som man ikke har historiske erfaringer med.

1. Gradvist højere efterløns- og folkepensionsalder

1.1. Gradvis forhøjelse af efterlønsalderen

Ved forslaget forhøjes efterlønsalderen med ½ år med virkning pr. 1. januar i 2019, 2020, 2021 og 2022 og er 62 år pr. 1. januar 2022. Forhøjelsen af efterlønsalderen har ikke betydning for personer, der er født før 1. januar 1959. Folkepensionsalderen forhøjes tilsvarende, så efterlønsperioden er fem år for alle, både i indfasningsperioden og herefter. Det har afgørende betydning for de økonomiske konsekvenser.

Når efterlønsperioden er fem år for alle, og efterlønsalderen forhøjes, vil der i en indfasningsperiode være markant færre på efterløn. Fx vil folkepensionsalderen, det første år efterlønsalderen sættes op til 61 år, fortsat være 65 år, idet disse 65-årige havde en efterlønsalder på 60 år. Derfor er der dette år kun fire år-gange på efterløn, nemlig 61-64-årige.

Det betyder bl.a., at der vil være afledte virkninger på udgifterne til efterløn op til omkring fem år efter, at indfasningsperioden for efterlønsalderen er afsluttet.

Skønnene over ændringer af antallet af efterlønsmodtagere i 2019 og hvert enkelt år frem er foretaget ud fra den faktiske tilgang til efterlønsordningen i 2004 fordelt på alder. Tilgangsalderen er opgjort på månedsbasis. Der er indarbejdet en fremskrivning af efterlønsbestanden for perioden 2019-2028.

Det er beregningsteknisk forudsat, at efterlønsberettigede personer udskyder overgangstidspunktet til efterløn i takt med forhøjelsen af laveste efterlønsalder. Tilsvarende forudsættes, at arbejde, tilmelding og lignende, der afspejler ønsker om at opfylde 2-årsreglen, optjene skattefri præmie mv. tilpasses de nye aldersgrænser. Sidstnævnte betyder bl.a., at virkningerne rækker yderligere to år frem, ud over de nævnte fem år.

Mindreudgifterne til efterløn skønnes i 2019 til godt 1,5 mia. kr. Den årlige mindreudgift øges frem til 2023, hvor den udgør knap 9 mia. kr., hvorefter beløbet falder igen. I 2029 vil antallet på efterløn og dermed udgifterne være på nogenlunde samme niveau som ved uændrede regler, bortset fra demografiske forskydninger og virkninger af eventuel indeksering af efterlønsalderen i 2025.